

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Marek Klimeczak</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Dariusz Mazurek</i> <i>SA Kazimierz Rusin (spr.)</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Stępień

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **Z. L. i T. L.**

przeciwko (...) **S.A.**

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 1311/11

I. **oddala** apelację,

II. **zasądza** od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 2.700zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powodów Z. L. i T. L. kwoty po 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21.10.2011r. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez nich w związku z utraceniem syna A., który zmarł w następstwie wypadku drogowego, któremu uległ w dniu 3.03.2010r. Według ustaleń tego Sądu A. L. w chwili śmierci był osobą dorosłą, samodzielną i stanowił dla powodów największą podporę w życiu codziennym i mogli liczyć na niego po osiągnięciu podeszłego wieku. Cierpienia związane z nagłą śmiercią syna zaburzyły funkcjonowanie powodów wpływając destrukcyjnie na ich aktywność, a ponadto odbiły się na ich zdrowiu psychicznym. Mając na uwadze kryteria brane pod uwagę przy zasądzeniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych za usprawiedliwione okolicznościami i niewygórowane uznał Sąd Okręgowy w/w kwoty zasądzając je z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu wobec uznania, że zobowiązanie do zapłaty

zadośćuczynienia ma charakter bezterminowy i przekształca się w terminowe w chwili wezwania dłużnika przez wierzyciela do spełnienia świadczenia.

W apelacji pozwany zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że przyznane powodom kwoty zadośćuczynienia są sumami odpowiednimi w myśl art. 446 § 4 kc, podczas gdy według pozwanego są to kwoty wygórowane i nieuwzględniające okoliczności sprawy, a ponadto naruszenia prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 kc poprzez zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu podczas, gdy winne być zasądzone od dnia wyrokowania. Powołując się na te podstawy pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmniejszenie kwot zadośćuczynienia do 50.000 zł z ustawowymi odsetkami od 7. 12. 2012r.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacji pozwanego nie można uznać za zasadną.

Skarżący zarzucał w szczególności, że ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd nie wziął pod uwagę obecnej sytuacji rodzinnej powodów, argumentując, że na skutek śmierci syna, nie stali się osobami samotnymi, gdyż mają jeszcze dwóch dorosłych synów, a także wnuki, zaś obecnie nie pozostają pod opieką psychologiczną, a w czasie żałoby nie korzystali z pomocy psychiatry. Zarzuty te nie są jednak słuszne. Sąd Okręgowy ustalił, że doznane przez powodów cierpienia psychiczne były bardzo dotkliwe i długotrwałe. U powodki wystąpiła na tym tle reakcja depresyjna, której towarzyszyło zaburzenie podstawowych funkcji życiowych i codziennej aktywności. Wymagała wówczas pomocy psychologicznej i stosowania farmakologicznych środków uspokajających. Utrzymujące się negatywne skutki doznanych przeżyć powodują konieczność korzystania przez nią ze stałej opieki psychologicznej. Z kolei u powoda śmierć syna spowodowała zaburzenia depresyjne, a powstały uraz był tak silny, że zaburzenia te przeszły w chroniczną depresję. Powód nie jest w stanie uwolnić się od negatywnych emocji związanych z utratą syna, uległa załamaniu jego dotychczasowa linia życiowa i niezbędne okazało się objęcie go opieką psychologiczną. W tym uwarunkowaniach fakt, że mogą liczyć na wsparcie dwóch młodszych synów jak też faktycznie nie korzystają z pomocy psychologa nie mogły uzasadniać obniżenia wysokości zasądzonych zadośćuczynień, przyznane kwoty są bowiem adekwatne do rozmiarów doznanej przez nich krzywdy i w żadnym razie nie mogą być uznane za wygórowane. Dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne należało uznać za prawidłowe jako wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego i w związku z tym podlegały one uznaniu jako własne.

Sąd Okręgowy w motywach wyroku trafnie też uzasadnił przesłanki uznania, że pozwany pozostawał w opóźnieniu zapłaty od 21.10.2011r. wskazując na charakter przedmiotowego zobowiązania. Wbrew zarzutom pozwanego Sąd ten nie naruszył przepisu art. 481 § 1 kc w sytuacji, gdy należności stały się wymagalne jeszcze przed datą wyrokowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego opiera się o przepis art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.